

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. Котел, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОТЕЛ в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катерина Г. Дедова

при участието на секретаря Йордан Ив. Кръстев
като разгледа докладваното от Катерина Г. Дедова Гражданско дело № 20232210100024 по описа за 2023 година

Подадена е редовна искова молба от Ю. С. Н., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Свиленград, ул. „Александър С. Пушкин“ № 7, чрез адв. И. Ат. Д. от АК-Хасково срещу В. В. К., с ЕГН *****, с адрес: с. Градец, общ. Котел, кв. „Запад“ 79, с която иска да бъде признато, че ответникът му дължи сума в размер на 1200 лв., представляваща парично вземане по Запис на заповед, издаден на 27.02.2020г. в гр. Свиленград с падеж 27.06.2020г., с място на плащане в гр. Свиленград, бул. „България“ № 170, ведно със законната лихва върху сумата от 15.06.2021г. до окончателното изпълнение на задължението, на основание на който е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 417 ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 246/2021г. по описа на Районен съд Котел. Претендира се и присъждане на разноски в заповедното и исковото производство.

В исковата молба се твърди, че ищецът Ю. С. Н. е уведомен, че срещу издадената по ч.гр.д. № 246/2021г. по описа на Районен съд Котел заповед за незабавно изпълнение от длъжника е подадено възражение по чл. 414 от ГПК и същият е имал едномесечен срок да предяви иск за установяване на вземането си, което обуславя и правния му интерес от воденето на настоящото производство.

Навеждат се твърдения, че между двете страни съществува договор за паричен заем, сключен на 25.02.2020г. в гр. Свиленград, по силата на който ищецът е предоставил сума в размер на 1200 лв. на ответника. Ответникът, като заемател, се е задължил да върне паричния заем до 27.06.2020г. За обезпечаване на вземането по договора е издаден Запис на заповед на дата 27.02.2020г. в гр. Свиленград, с падеж 27.06.2020г. с място на плащане в гр. Свиленград, бул. „България“ № 170. Твърди се, че към датата на подаване на

исквата молба – след падежа на задължението, все още липсва доброволно изпълнение. Това поражда и правния интерес на ищеца да предприеме действия по удовлетворяване на вземането си.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба, в който ответникът, чрез своя процесуален представител оспорва предявения иск. На първо място оспорва авторството на посочените от ищеца документи – договор за заем и запис на заповед, като счита същите за неистински, поради това, че не е поставял своя подпис. На второ място счита, че не дължи сумата от 1200 лв., тъй като такава не е получавал от ищеца, когото не познава и не е поемал задължение за връщане на сумата, респ. счита, че не е изпаднал в забава по смисъла на ЗЗД. С жена му, с която живеел на семейни начала никога не са пребивали в гр. Свиленград. На 27.02.2020 г. не се е задължавал и издавал процесната запис на заповед, тъй като не е бил в гр. Свиленград. Претендира отхвърляне на претенциите. Моли съда да задължи ищеца да представи двата документа – записа на заповед и договора за паричен заем в оригинал. Исква от съда да допусне гласни доказателствени средства, с които ще се подкрепят твърденията на ответника. Направено е искане за откр.и.е на производство по чл. 193 от ГПК, както и искане за назначаване на съдебно-графологична експертиза.

В открито съдебно заседание на 11.07.2023г. съдът е докладвал, че е постъпила молба по електронната поща на 10.07.2023 г. в 16.58 ч. от адв. И. Д. от АК Хасково, в която сочи, че поради ангажираност е възпрепятстван да се яви в съдебното заседание. Същият не възразява и моли да се даде ход на делото в негово и на доверителя му отсъствие. Поддържа исквата молба и моли да се приемат, представените с нея документи. Моли да се приемат и изисканите от Съда с Определение № 85/ 17.03.2023 г. оригинали на документи, а именно: Запис на заповед, издаден на 27.02.2020 г. в гр. Свиленград, с падеж 27.06.2020 г. с място на плащане в гр. Свиленград, бул. „България“ № 170 и Договор за заем от 25.02.2020 г., входирани с Молба от 05.06.2023 г., като заявява, че ще се ползва от тях. В това съдебно заседание процесуалният представител на ответника заявява, че възразява срещу процесната запис на заповед и срещу договора за паричен заем. Твърди, че поддържа отговора на исквата молба и направените в него искания – за изслушване на свидетел и за назначаване на експертиза.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по

делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са събрани писмени и гласни доказателствени средства. Като свидетел бе разпитана Р.К.П.. От разпита на свидетеля стана ясно, че същата живее заедно с ответника. Твърди, че двамата с ответника са по цял ден заедно – както на работа, така и вкъщи. Заявява, че с В. К. не са работили в гр. Свиленград. Твърди, че не е възможно К. да е ходил сам в гр. Свиленград, както и, че не е вземал пари на заем, тъй като в противен случай е щяла да разбере. Заявява, че на 01.07.2021г. са работили заедно в село край гр. Казанлък, като заявява, че В. може да пише.

Анализът на гласните доказателствени средства следва да бъде съобразен с нормата на чл. 172 от ГПК, която установява задължение за съда да преценява показанията на лицата, с оглед всички други данни по делото и като се вземе предвид възможната тяхна заинтересованост. Съдът счита, че показанията не следва да бъдат ползвани при формиране на фактическите изводи, тъй като достоверността на заявеното от свидетеля се явява разколебана поради заинтересоваността му от изхода на делото, тъй като лицето живее на семейни начала с ответника.

Видно от ч.гр.д. № 246/2021г. по описа на Районен съд Котел, което е изискано и приложено към настоящото дело, същото е образувано по заявление на ищеца Ю. С. Н. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК против В. В. К. за осъждане на последния да заплати на заявителя сумата от 1200 лв., представляваща задължение по Запис на заповед от 27.02.2020г. Към заявлението е било приложено копие с печат „вярно с оригинала“ от процесуалния представител на заявителя по частното гражданско дело. Съдът е указал на заявителя, че съгласно ТР № 1 от 28.12.2005г. на ВКС по тълк. дело № 1/2004г., ОСТК, т. 5 следва да приложи оригинала на процесната запис на заповед. Указанията на съда са изпълнени. От съдържанието на документа е видно, че на 27.02.2020г. В. В. К. неотменимо и безусловно се е задължил на предявяване без протест и разноски да заплати на Ю. С. Н. сумата от 1200 лв.

Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК е било уважено от Районен съд Котел, като с разпореждане № 291 от 01.07.2021г. е била издадена Заповед за изпълнение №124/01.07.2021г., с която съдът е разпоредил длъжникът В. В. К. да заплати на кредитора сумата 1200 лв.- представляваща сума по Запис на заповед издаден на 27.02.2020 г. в град

Свиленград, с падеж 27.06.2020г., с място на плащане град Свиленград, бул. „България“ 170, ведно със законната лихва от 15.06.2021г. до окончателното изпълнение на задължението, както и направените по делото разноси в размер на 175 лв. Допуснато е незабавното изпълнение на Заповедта и е разпоредено издаването на изпълнителен лист. Срещу заповедта длъжникът е подал възражение по чл.414 ГПК на 25.11.2022г., че не дължи присъдените суми и че никога не е полагал подпис на процесната запис на заповед. С оглед това, Районен съд Котел, на основание чл. 420, ал. 1 и чл. 415 от ГПК, е определил спиране на принудителното изпълнение по изп. дело № 20228370400757 по описа на ЧСИ Павел Георгиев с рег. № 837 и район на действие СлОС, образувано срещу длъжника В. В. К. въз основа на издадената заповед за изпълнение и изпълнителен лист. Съдът е указал на заявителя – ищец в настоящото производство, че може да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок, срещу длъжника.

С определение № 85 от 27.03.2023г. съдът е задължил ищеца да представи оригинал от договор за заем от 25.02.2020г. и запис на заповед от 27.02.2020г., тъй като от материалите по ч.гр.д. № 246/2021г. по описа на Районен съд Котел става ясно, че оригиналът на процесната запис на заповед е върнат на заявителя на 15.07.2022г.

С молба от 05.06.2023г. от ищеца Ю. С. Н., чрез адв. И. Ат. Д. от АК-Хасково по делото са представени оригиналите на исканите от съда документи, които са приети от съда с протоколно определение от 11.07.2023г.

Във връзка с направеното оспорване от ответника на Запис на заповед, издаден на 27.02.2020г. в гр. Свиленград, с падеж 27.06.2020г. с място на плащане в гр. Свиленград, бул. „България“ № 170 и Договор за заем от 25.02.2020г. като неистински документи, с оглед твърдението, че ръкописните подписите срещу „заемател“ в договора за заем и срещу "издател" и „подпис“ в записа на заповед не са положен от него, и становището на ищеца по отношение на тези документи – че ще се ползва от тях, Районен съд Котел е открил производство по чл.193 ГПК и е назначил съдебно-графологична експертиза, която да даде заключение по въпроса: Ръкописните подписи, положени върху: Запис на заповед, издаден на 27.02.2020г. в гр. Свиленград, с падеж 27.06.2020г. с място на плащане в гр. Свиленград, бул. „България“ № 170 – срещу „подпис“ и срещу „издател“ и ръкописният подпис, положен в

Договор за заем от 25.02.2020г. срещу „заемател“, изхождат ли от ответника В. В. К.?

От заключението на вещото лице по Протокол № 02/31.08.2023г. вх. №СД-02-08-1582/04.09.2023г.на изслушаната по делото съдебно-почеркова (съдебно-графологична) експертиза от експерт С. В. е видно, че: „Подписите срещу „подпис“ и „издател“ в Запис на заповед за сумата от 1200 лв. от 27.02.2020г. в гр. Свиленград, с падеж 27.06.2020г. с място на плащане в гр. Свиленград, бул. „България“ № 170 и срещу „Заемател“ в Договор за паричен заем от 25.02.2020г. в гр. Свиленград, сключен между Ю. С. Н. – заемотател и В. В. К. – заемател не са положени от В. В. К..“

В о.с.з. на 28.09.2023г. вещото лице С. В. заявява, че поддържа заключението си, като допълнително заявява, че подписите, положени върху документите, които са били предмет на експертизата са с „по-голяма обработеност и детайлност, отколкото човека може да положи, поради занижената му грамотност“. В съдебното заседание вещото лице категорично заявява, че тези подписи не са положени от лицето В. В. К..

Заключението е обективно и е изготвено от лице с необходимата квалификация, поради което съдът го възприема в цялост.

С молба от 28.09.2023г. от процесуалния представител на ищеца се оспорва експертизата с твърдението, че резултатите от нея не отговарят на обективната истина. В молбата се посочва, че други две лица и ответника са се задължили към ищеца с отделни договори и записи на заповед, като се прави искане за допускане на тези документи, както и за събиране на гласни доказателствени средства, с които да се установи, че ответника е бил в гр. Свиленград и е подписал процесната Запис на заповед.

В о.с.з. на 28.09.2023г. съдът не е допуснал събирането на исканите от ищеца писмени доказателствени средства, тъй като същите са неотнормими към предмета на спора. Що се отнася до гласните доказателствени средства, съдът е посочил, че същите са недопустими на основание чл. 164, ал. 1, т. 1 от ГПК.

При тази фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 535 ТЗ и иск по чл. 86 от ЗЗД.

С предявения иск се цели установяване на твърдяно вземане на ищеца към ответника за суми по Запис на заповед от 27.02.2020г. За сумата е подадено заявление по ч.гр.д. №246/2021г. по описа на Районен съд Котел и е издадена заповед по чл.417 ГПК срещу ответника. Последният е възразил

срещу заповедта по смисъла на чл.414 ГПК, което обуславя правния интерес от предявяване на иска.

В т. 17 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк.д. № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС, върховната инстанция е разяснила, че предметът на делото се определя от правното твърдение на ищеца в исковата молба за съществуването на подлежащо на изпълнение вземане, за което е издадена заповедта за изпълнение. Подлежащото на изпълнение вземане в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл.417, т.10 ГПК въз основа на запис на заповед е вземането по редовен от външна страна менителничен ефект.

Записът на заповед е ценна книга, материализираща права, и доказателство за вземането. Вземането по запис на заповед произтича от абстрактна сделка, на която основанието е извън съдържанието на документа. При редовен от външна страна менителничен ефект и направено общо оспорване на вземането от ответника, ищецът не е длъжен да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане и да доказва възникването и съществуването на вземане по каузално правоотношение между него като поемател и длъжника –издател по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед.

С въвеждането на твърдения или възражения от поемателя или от издателя за наличието на каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед, се разкрива основанието на поетото задължение за плащане или обезпечителния характер на ценната книга. В тази хипотеза в производството на изследване подлежи и каузалното правоотношение доколкото възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед.

По правилото на чл.154, ал.1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си, и които са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право – за съществуването, респ. несъществуването на вземането по записа на заповед.

В настоящото производство ищецът е навел твърдения за наличието на каузално правоотношение – договор за заем, сключен между ищеца и ответника, който договор е бил обезпечен с процесната Запис на заповед. Ответникът, в своя отговор към исковата молба, оспорва авторството и на двата документа – на договора за заем и записа на заповед. Същият навежда възражения, че не е подписвал въпросните документи т.е., същите са неистински, както и за безпаричност на записа, т.е. че между него и поемателя не съществува правоотношение, въз основа на което или което да е причина за издаване на ценната книга, тъй като ответникът не познава ищеца и никога не се е задължавал към него.

По смисъла на чл. 535 от ТЗ записът на заповед е формална сделка, чието задължително съдържание е императивно определено от законодателя и е условие за валидността на акта. Само в изрично и изчерпателно

посочените от закона случаи, липсата на някои от изброените в нормата на чл. 535 от ТЗ реквизити, не се отразява на действителността на менителничния ефект (случаите на ал. 2, 3 и 4 на чл. 536 ТЗ). Във всички други случаи, съгласно чл. 536, ал. 1 от ТЗ, документ, който не съдържа някои от реквизитите, посочени в чл. 535 от ТЗ не е валиден запис на заповед.

От изслушаната по делото съдебно-графологична експертиза безспорно се установява, че подписите, срещу „подпис“ и „издател“ в Запис на заповед от 27.02.2020г. и срещу „Заемател“ в Договор за паричен заем от 25.02.2020г., не са положени от ответника В. В. К.. Ето защо посочените документи, следва на основание чл.194 ал.1 ГПК, да бъдат признати за неистински и да бъдат изключени като доказателства по делото. С оглед това следва да се приеме, че ответникът В. В. К. никога не се е задължавал по процесния запис на заповед и същият е неавтентичен. След като ответникът не се е задължавал по записа на заповед, дал повод за издаване на разпореждането за незабавно изпълнение и изпълнителния лист, то тогава вземането не съществува.

Както се посочи по-горе в мотивите, по делото се твърди съществуването на каузално правоотношение между страните, но същото не бе доказано по безспорен начин, напротив наведените възражения от страна на ответника относно авторството на документите се потвърди категорично от заключението на вещото лице.

По иска за обезщетение за забава е в тежест на ищеца да установи съществуването на главен паричен дълг, падеж на главното задължение и размер на вземането за мораторна лихва. Видно от гореизложеното ищецът не е доказал съществуването на парично задължение от страна на ответника, тъй като последният не се е задължавал по процесната Запис на заповед.

Предвид гореизложеното предявеният иск с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 535 ТЗ и иск по чл. 86 от ЗЗД срещу ответника В. В. К. следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, в полза на ответника се поражда правото да му бъдат заплатени направените разноски, съразмерно на отхвърлената част от претенцията – чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Ответникът е направил искане за заплащане на разноските, които е направил по делото

Процесуалният представител на ищеца е направил възражение за прекомерност на претендираните от ответната страна съдебни разноски.

Съгласно посочената трайна практика на ВКС, заплатеното от страната възнаграждение за адвокат се определя дали е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, като съдът, при направено възражение от насрещната страна в срок, може да присъди по-

нисък размер на разноските в тази част, но не по-малко от минимално определения размер, съгласно чл. 36 от ЗАдв.

След като съобрази разпоредбата на чл. 7, ал. 2 и ал. 9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съдът счита, че ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника съдебно-деловодни разноски за тази инстанция в размер на 850,00 лева (500, 00 лева – адвокатско възнаграждение и 350, 00 лева депозит за вещо лице).

При тези мотиви, Районен съд Котел

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, на основание чл.194 ал.2 изр.2-ро вр. с ал.3 ГПК, че Запис на заповед от 27.02.2020г. е НЕИСТИНСКИ ДОКУМЕНТ, тъй като подписите положени срещу „подпис“ и срещу „издател“ в документа не принадлежат на ответника В. В. К., поради което изключва този документ от доказателствата по делото. След влизане на решението в сила, копие от него и документа, следва да се изпратят на РП Хасково на основание чл.194 ал.3 ГПК.

ПРИЗНАВА за установено, на основание чл.194 ал.2 изр.2-ро вр. с ал.3 ГПК, че Договор за паричен заем, сключен на 25.02.2020г. в гр. Свиленград е НЕИСТИНСКИ ДОКУМЕНТ, тъй като подписът положен срещу „заемател“ в документа не принадлежи на ответника В. В. К., поради което изключва този документ от доказателствата по делото. След влизане на решението в сила, копие от него и документа, следва да се изпратят на РП Хасково на основание чл.194 ал.3 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ю. С. Н., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Свиленград, ул. „Александър С. Пушкин“ № 7 срещу В. В. К., с ЕГН *****, с адрес: с. Градец, общ. Котел, кв. „Запад“ 79, иск с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 535 ТЗ и иск по чл. 86 от ЗЗД, с които се иска да се признае за установено по отношение на ответника, че в полза на ищеца Ю. С. Н. съществува вземане за сумата 1200 лв., представляваща парично вземане по Запис на заповед, издаден на 27.02.2020г., с падеж 27.06.2020г., с място на плащане в гр. Свиленград, бул. „България“ № 170, издаден във връзка с Договор за заем от 25.02.2020г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 15.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за която е издадена Заповед №124/01.07.2021г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК по ч.гр.д. №246/2021г. по описа на Районен съд Котел.

ОСЪЖДА Ю. С. Н., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Свиленград, ул. „Александър С. Пушкин“ № 7, да заплати на В. В. К., с ЕГН *****, с адрес: с. Градец, общ. Котел, кв. „Запад“ 79, сумата от 850 лева – разноси по гр.д. № 24/2023 г. по описа на Районен съд Котел.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Сливен, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните, което обстоятелство изрично да се удостовери в отрязъците от съобщенията.

Съдия при Районен съд – Котел: _____